

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 29. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427079932048/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

for som for en fremmed, uhyggelig Skygge, der pludselig var faldet hen over min Barndoms morgenlyse Vei.

Taarene i min Faders Øine tørredes forevrigt snart. I den Tid, hvor man endnu gik paa Levningerne af det landsfaderlige Regimente, hørte der i enhver velordnet Familie det nødvendige Kvantum Husdespoti til, for at Manden kunde være Mand. Konen var absolut kun Numer to; naar hun faldt fra, stod Manden dog tilbage med sit Numer Et, og dette Et tal skyldte man at opretholde i hele sin Værdighed. Man tillægger hin Tid saamegen Sentimentalitet. Sentimentaliteten strakte sig ikke stort udenfor de æsthetiske Interessers Omraade. Man græd i Theatret og buldrede i sit Hjem. Desuden – hvor mange trøstesløse Enkemænd gives der i Verden? Ligesaa mange formodentlig som der gives Enker. Det ene Køn har vel ikke stort at lade det andet høre. Undtagelserne falde sandsynligvis ligelig paa begge Sider.

Der paafulgte en Periode, som nærmest gik ud over os Børn. Da jeg var kommen saa vidt frem i min Klasselærdom, at jeg kunde anvende historiske Paralleler, fandt jeg paa – ikke aldeles uvittigt – at kalde Perioden for: det store Interregnum. Prætendenter til den ledige Trone meldte sig rundt omkring fra. Der var tyske og svenske Damer, Tanter og ældre Kusiner, som gerne havde attraaet den ledige Plads, for, som Omkvædet lød, at kunne tage sig af de kære Børn. De kære Børn trængte virkelig ogsaa til, at Nogen skulde tage sig af dem, og det forundrer mig endnu den Dag i Dag, at de kære Børn virkelig slap saa godt ud af alle disse Omvæltninger, som de gjorde. Min Fader var som alle energisk-æsthetiske Naturer langt fra utilgængelig for kvindelig Hyidest. Heldigvis var vi endnu ikke udviklede nok til at kunne gribe og fastholde i Flugten alle disse Traade af kvindelige Væv, der blev spundne om Husets Herre, og som han efter Behag knyttede eller afbrød. Jeg anede maaske engang imellem lidt, men min Naivitet var for stor til, at min Pietet skulde have taget Skade. Endnu saae jeg kun Tingenes rent ydre Form, og jeg var mere tilbøielig til humoristisk Satire over alle disse skiftende Husholdersker, end til nyfigent at kaste mig ind i Undersøgelser bag Kulisserne, hvor saamangen Uskyldighed er bleven hængende, saarneget Sommerfuglestøv er bleven afstrøget.